

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Plška a soudkyně JUDr. Andrey Milichovské a Mgr. Heleny Bláhové ve věci

žalobkyně: **AB 4 B.V.**, reg. č. 34186049
sídlem Strawinskylaan 933, 1077XX Amsterdam, Nizozemí
zastoupená advokátem Mgr. Vladimírem Šteklem
sídlem Antonína Slávíka 1313/7, Brno

proti

žalovanému: **Martin S**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. Hanou Audyovou
sídlem Jungmannova 685/8, Jablonec nad Nisou

o zaplacení 68 665,01 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Liberci č.j. 23 C 44/2015-187 ze dne 14. 12. 2017

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se mění tak, že se žaloba o zaplacení 68 665,01 Kč s příslušenstvím zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 39 491 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Hany Audyové.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Tůmová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozhodnutí částku 68 665,01 Kč s úrokem ve výši 26,64% ročně z částky 36 530,72 Kč od 8. 11. 2014 do zaplacení a dále uložil žalovanému výrokem II. povinnost zaplatit v téže lhůtě žalobkyni k rukám jejího zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 35 733,80 Kč.
2. Žalobce uplatnil v řízení nárok ze smlouvy o poskytnutí revolvingového úvěru č. 5308067167 uzavřené na základě žádosti žalovaného z 25. 8. 2003 s právním předchůdcem žalobce Home Credit a.s. (dále též jen poskytovatel) s průběžným čerpáním úvěru do limitu 30 000 Kč, následně zvýšeným na 70 000 Kč. Protože žalovaný čerpaný úvěr řádně nesplácel, byl v souladu s obchodními podmínkami vyzván k úhradě celého úvěru včetně ostatních plateb. Dluží žalobci jistinu ve výši 36 530,72 Kč, kapitalizovaný 26,64% úrok do 8. 11. 2014 ve výši 32 134,29 Kč a dále úrok 26,64% ročně z jistiny od 8. 11. 2014 do zaplacení.
3. Okresní soud zjistil, že žalovaný na formuláři poskytovatele dne 25. 8. 2013 požádal o revolvingový úvěr s úvěrovým rámcem 30 000 Kč, součástí formuláře byla doložka o začlenění obchodních podmínek poskytovatele do smlouvy, výše úroku byla stanovena pouze odchylkou - 0,39% od základní úrokové sazby a žalovaný se zavázal úvěr splácet v pravidelných splátkách. Z obchodních podmínek okresní soud zjistil, že konkrétní výši sazby neobsahují, uveden je pouze závazek úrok platit. Objasní dále okresní soud, že žalovaný opakovaně žádal o navýšení úvěrového rámce, který mu byl navýšen až na 70 000 Kč, dopisem z 24. 3. 2010 pak poskytovatel v souladu s ujednáním obchodních podmínek učinil celý dluh hned splatným a vyzval žalovaného k jeho úhradě. Celkovou bilanci dluhu okresní soud převzal ze splátkového kalendáře předloženého žalobcem. Vyšel dále okresní soud z toho, že po zesplatnění celého dluhu z úvěrové smlouvy 24. 3. 2010 žalovaný na celkový žalobcem vyčíslený dluh zaplatil 10 splátek, konkrétně 17. 5. 2010 10 000 Kč, 25. 6. 2010 5 000 Kč, 8. 7. 2010 3 000 Kč, 30. 7. 2010 2 900 Kč, 7. 9. 2010 2 800 Kč, 26. 11. 2010 2 800 Kč, 4. 3. 2011 20 000 Kč, 26. 7. 2011 1 400 Kč, 13. 9. 2011 1 500 Kč a 11. 11. 2011 800 Kč.
4. Protože plněním žalovaného po výzvě k úhradě celého zbývajícího dluhu, aniž by byla jeho (zbývajicí) výše zpochybněna, došlo k uznání závazku, a to naposledy splátkou z 11. 11. 2011 ve vztahu ke zbývající části dluhu, není jednak důvodná námitka promlčení, pokud čtyřletá promlčecí době plynula od uznání závazku a žaloba byla podána 13. 11. 2014, jednak se má za to, že závazek v době uznání trval a je na žalovaném, aby prokázal, že závazek splnil či tento zanikl. Protože domněnka uznání dluhu je spojena s plněním na dluh, není podstatné, jaké důsledky s placením dluhu spojovaly obě strany. Není možno přihlídnout ke zpochybnění výše čerpaného úvěru, pokud dříve v řízení čerpání úvěru sporným žalovaný neučinil a na dluh rovněž částečně plnil. Účinky uznání dluhu, pokud dluh ze smlouvy v době jeho placení nezpochybnil co do rozsahu, nastaly ohledně celého dluhu včetně příslušenství, tedy i ohledně výše úroku. Úroky, jako příslušenství jistiny, sdílí její právní osud. Protože v případě revolvingového úvěru poskytnutého formou karty nelze stanovit roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úvěr, postačovalo ve smlouvě uvést maximální výši úvěru, výši plateb s úvěrem souvisejících a podmínky, za kterých lze tyto platby měnit, přičemž tyto náležitosti úvěrová smlouva splňuje. Závazek k placení úroku byl uveden v obchodních podmínkách a výše sazby určena v sazebníku. Protože došlo k uzavření smlouvy o úvěru, z níž měl žalovaný povinnost úvěr vrátit a zaplatit za něj úroky, žalovaný dluh z úvěrové smlouvy uznal a jeho trvání včetně příslušenství nebylo vyvráceno, okresní soud žalobě zcela vyhověl, když bylo doloženo i oznámení postoupení pohledávky žalovanému. O nákladech řízení rozhodl okresní soud podle úspěchu ve věci.
5. Proti rozsudku se včas odvolal žalovaný. Namítá, že právní domněnka existence dluhu založená jeho uznáním je vyvratitelná důkazem opaku. Může proto dlužník v řízení prokázat, že dluh

nevznikl, nebo byl splněn či jinak zanikl. Žalobce sice nemusel prokazovat vznik dluhu a jeho výši v době uznání, žalovaný má však za to, že prokázal, že nárok žalobce v uplatněné výši v době uznání neexistoval. Předně prokázal žalovaný, že mu nevznikl závazek k zaplacení úroků ve smluvní výši 26,64% ročně. Nesplňuje totiž uzavřená smlouva o úvěru povinné náležitosti podle zákona o spotřebitelském úvěru, neboť v obchodních podmínkách, které jsou součástí smlouvy, je uvedeno, že jednotlivé platby jsou stanoveny, případně určeny způsobem výpočtu v sazebníku poplatků. Ten však není součástí úvěrové smlouvy. Smlouva neobsahuje údaj o RPSN ani výši úroku, který nemohl být a nebyl sjednán ve výši 26,64%. Měla přitom být ve smlouvě výše úroku uvedena podle zákona o spotřebitelském úvěru, neboť úrok je jako tzv. cena peněz platbou s úvěrem související. Uvedené skutečnosti přitom žalovaný uplatnil podáním z 29. 4. 2013 u žalobce. Protože žalobce na toto podání reagoval zpětvzetím rozhodčí žaloby, nejpozději 8. 8. 2013 mu toto podání bylo doručeno. Důsledkem uplatnění námitky relativní neplatnosti části úvěrové smlouvy ohledně výše úroku z úvěru je, že předmětný spotřebitelský úvěr je třeba pokládat za úvěr úročený diskontní sazbou. Nevznikl proto žalovanému závazek k placení úroku ve výši 26,64% ročně, nýbrž ve výši 1% ročně. Navrhl proto žalovaný, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Žalobkyně navrhla, aby byl napadený rozsudek jako správný potvrzen. Zcela se ztotožňuje s rozhodnutím soudu prvního stupně i jeho jednotlivými závěry. Má za to, že uzavřená smlouva splňuje náležitosti zákona o spotřebitelském úvěru. Z podstaty revolvingového úvěru nelze u něj uvádět RPSN. Potom postačí uvést maximální výši úvěru, výši plateb s úvěrem souvisejících a podmínky, za kterých lze tyto platby měnit, přičemž tyto náležitosti smlouva splňuje. V hlavě 6, §11 obchodních podmínek je uveden přesný výpočet úrokové sazby. Nedílnou součástí smlouvy byly obchodní podmínky i metodická příručka obsahující sazebník poplatků. Podle hlavy 9, § 14 žalovaný podpisem úvěrové smlouvy stvrdil, že se seznámil s úvěrovými podmínkami i metodickou příručkou. Zavázal se proto žalovaný k úhradě smluvního úroku v žalované výši a nevyvrátil proto domněnku existence a výše dluhu v době jeho uznání. Žalovaný na dluh plnil, aniž by jeho výši, včetně úrokové sazby, jakkoli zpochybnil. Nastaly proto účinky uznání celého dluhu včetně příslušenství. Rovněž je spekulativní tvrzení žalovaného, že žalobce vzal zpět žalobu v rozhodčím řízení jako reakci na podání žalovaného z 29. 4. 2013.
7. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i jemu předcházející řízení a po zopakování dokazování dospěl k závěru, že odvolání je důvodné a jsou zde proto důvody pro změnu napadeného rozhodnutí.
8. Žalobkyně jako postupník v řízení uplatňuje nároky z úvěrové smlouvy uzavřené mezi žalovaným a společností Home Credit a.s. (dále jen „poskytovatel“). Objasnil správně okresní soud, že žalovaný na základě smlouvy z 25. 8. 2003 o revolvingovém úvěru čerpal postupně prostřednictvím platební karty úvěr. Z důvodu, že jej řádně nesplácel ve sjednaných pravidelných splátkách, poskytovatel dopisem z 24. 3. 2010 žalovaného vyzval k okamžitému vyrovnání všech pohledávek ze vztahu založeného úvěrovou smlouvou s tím, že celý úvěr včetně všech úroků a poplatků je ihned splatný. Po zesplatnění úvěru žalovaný, aniž by zpochybnil existenci či výši dluhu, zaplatil celkem 50 200 Kč deseti platbami, poslední z nich 11. 11. 2011.
9. S ohledem na vznik závazku a jeho povahu je třeba podle přechodných ustanovení zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (§ 3028 odst. 3) právní vztah účastníků posoudit podle zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále obch. zák.) a zák. č. 40/1964, občanský zákoník (dále obč. zák.), účinnými do 31. 12. 2013.
10. Bylo už předchozími rozhodnutími vyřešeno, že pokud žalovaný plnil žalobkyni další splátky poté, co byl vyzván k úhradě celého zbytku dluhu, aniž existenci dluhu jakkoliv zpochybnil, lze mít za to, že svůj závazek podle § 407 odst. 3 obch. zák. uznal (tento závěr shledal správným dovolací soud v usnesení č.j. 33 Cdo 1377/2017-155 z 26. 4. 2017). Správně proto okresní soud uzavřel, že žalovaný naposledy platbou z 11. 11. 2011 svůj závazek z úvěrové smlouvy ve

zbývající výši uznal a námitka promlčení není důvodná.

11. Podle § 323 odst. 1 obch. zák. uzná-li někdo písemně svůj určitý závazek, má se za to, že v uznaném rozsahu tento závazek trvá v době uznání. Podle § 133 o.s.ř. skutečnost, pro kterou je v zákoně stanovena domněnka, jež připouští důkaz opaku, má soud za prokázánu, pokud v řízení nevyšel najevo opak. Vyplyvá z citovaného, že krom důsledků pro promlčení, má uznání závazku s následkem zákonné domněnky existence dluhu za následek v procesní rovině přesun důkazního břemene z žalobce na žalovaného (z věřitele na dlužníka). Žalobce proto nemusí prokazovat v uznaném rozsahu vznik dluhu, jeho trvání, ani výši. Soud vyjde z uznání. Žalovaný (dlužník) však vždy může prokázat nejen to, že uplatněný nárok zaplacením či jinak zanikl, jak uvedl okresní soud, nýbrž i to, že vůbec nevznikl, popřípadě, že nevznikl v tvrzené a dlužníkem uznané výši. I tak může dojít k vyvrácení zákonné domněnky.
12. Žalovaný namítá již od počátku (tuto obranu uplatnil již ve svém prvním vyjádření k žalobě z 28. 1. 2015), že uzavřená úvěrová smlouva neobsahovala povinné náležitosti podle zákona č. 321/2001 Sb., o některých podmínkách sjednávání spotřebitelského úvěru a o změně zákona č. 64/1986 Sb., účinného od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2010 (dále jen zák. o spotř. úvěru). S ohledem na to, že při uzavření a plnění úvěrové smlouvy ve smyslu § 2 písm. b), c) zák. o spotř. úvěru žalovaný, na rozdíl od žalobkyně, nejednal v rámci své obchodní nebo podnikatelské činnosti a nejde v případě uzavřené smlouvy o žádný z v § 1 odst. 2 zák. o spotř. úvěru z působnosti tohoto zákona vyňatých smluvních vztahů, dopadá v tomto zákoně obsažená úprava i na posuzovaný právní vztah mezi účastníky, pokud byla smlouva o úvěru uzavřena 25. 8. 2003.
13. Podle § 4 odst. 2 písm. a) zák. o spotř. úvěru smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, musí obsahovat také (mimo jiné) stanovení roční procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr způsobem uvedeným v příloze zákona.
14. Podle § 5 odst. 2 zák. o spotř. úvěru v případě, kdy nelze stanovit roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úvěr, musí věřitel ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uvést maximální výši úvěru, výši plateb s úvěrem souvisejících a podmínky, za kterých lze tyto platby měnit.
15. Podle § 6 zák. o spotř. úvěru nesplňuje-li smlouva o poskytnutí spotřebitelského úvěru náležitosti uvedené v § 4, pokládá se spotřebitelský úvěr za úvěr úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uveřejněné pro příslušné období Českou národní bankou; ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr se stávají neplatnými, to vše s účinností ode dne, kdy spotřebitel tuto skutečnost uplatní u věřitele.
16. Proto, aby se případně mohl částečně odchýlit od skutkových závěrů soudu prvního stupně, odvolací soud zopakoval dokazování sdělením obsahu úvěrové smlouvy z 25. 8. 2003, úvěrových podmínek společnosti Home Credit Finance a.s. (dále jen „podmínky“), příručky ke smlouvě se sazebníkem poplatků a odměn, vyjádření žalovaného v rozhodčím řízení z 29. 4. 2013 a zpětvzetí rozhodčí žaloby z 8. 8. 2013.
17. V úvěrové smlouvě je ve vztahu k úroku z úvěru ujednána v bodě 33 pouze výše odchylky od základní úvěrové sazby – 0,39%. Roční procentní sazba nákladů na úvěr v bodě 34 předtisku smlouvy není vyplněna. Z úvěrových podmínek, které byly, na rozdíl od úvěrové příručky či sazebníku poplatků, výslovně ve smlouvě označeny jako její součást s tím, že jednak tvoří rub formuláře smlouvy a jednak klient (žalovaný) podpisem stvrzuje obeznámení se s nimi, hlavy 6 plyne, že klient je povinen splácet úvěr s úroky (§ 2), jednotlivé platby s úvěrem související jsou stanoveny, případně určeny způsobem výpočtu v sazebníku poplatků (§8) a je uveden obecný vzorec, z něhož lze vypočítat počet splátek (§11). Výpočet úroku je uveden v §10 podmínek tak, že „Klient je povinen platit úrok z poskytnutého úvěru ve výši měsíční úrokové sazby aktuálně platné v okamžiku splátky úvěru, v níž je obsažena platba úroku. Měsíční úroková sazba je stanovena jako součet základní úrokové sazby a odchylky uvedené na lící straně této listiny.

Základní úroková sazba pro účely výpočtu úroků je uvedena v aktuálním sazebníku poplatků a odměn. Klient je povinen splácet úrok z poskytnutého úvěru do okamžiku ukončení úvěrové smlouvy.“ Z části 6 příručky (k úvěru a užívání karty) nazvané sazebník poplatků a odměn plyne, že základní úroková sazba činí 2,22% za měsíc a sazebník platný k 1. 1. 2007 lze měnit, přičemž aktuálně platný lze nalézt na označené internetové stránce. Z podání žalovaného z rozhodčího řízení z 29. 4. 2013 bylo zjištěno, že v jeho bodě III. žalovaný u žalobkyně uplatnil námitku, že úvěrová smlouva neobsahuje náležitosti podle zákona o spotřebitelském úvěru, konkrétně ze smlouvy nelze zjistit ani výši RPSN, ani výši úroku z úvěru s tím, že sazebník poplatků nebyl součástí smlouvy. Ze zpětvzetí žaloby v rozhodčím řízení z 8. 8. 2013 vyplývá, že toto podání žalobkyně v rozhodčím řízení je reakcí na předchozí podání žalovaného, když žalobkyně v podání uvádí, že byla rozhodcem vyzvána, aby se vyjádřila k podání žalovaného.

18. Podle citovaného ustanovení § 6 zák. o spotř. úvěru lze přihlídnout k důsledkům stanoveným zákonem pro případ, že smlouva o poskytnutí spotřebitelského úvěru nemá náležitosti tímto zákonem stanovené, jen tehdy, jestliže spotřebitel uplatní tuto skutečnost u věřitele. Žalovaný nedostatek náležitostí smlouvy o spotřebitelském úvěru uplatnil v podání z 29. 4. 2013 určeném sice rozhodci, výslovně však vůči žalobkyni, přičemž z následného podání žalobkyně (zpětvzetí rozhodčí žaloby) jasně plyne, že se podání žalovaného prostřednictvím rozhodce dostalo do sféry její dispozice, neboť šlo v případě zpětvzetí o podání výslovně v reakci na rozhodcem doručené podání žalovaného (§ 41 odst. 3 o.s.ř., § 30 zák. č. 216/1994 Sb.). Bez významu přitom jsou důvody, které vedly žalobkyni ke zpětvzetí rozhodčí žaloby, podstatné je jen to, že ze zpětvzetí plyne, že se žalobkyně seznámila s tím, že žalovaný u ní, jako u věřitele, uplatňuje nedostatek náležitostí smlouvy o spotřebitelském úvěru.
19. Bylo proto třeba posoudit, zda předmětná úvěrová smlouva má zákonem o spotřebitelském úvěru požadované náležitosti, přičemž odvolací soud dospěl k opačnému závěru, než soud prvního stupně. Účelem citovaných ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru je, aby spotřebitel již při sjednávání spotřebitelského úvěru byl srozumitelně seznámen s tím, jaké přesně budou náklady na poskytovaný úvěr, respektive mohl si učinit jasnou představu, kolik ho bude úvěr celkem stát. Proto zákon stanoví, že je povinen poskytovatel úvěru ve smlouvě uvést roční procentní sazbu nákladů na spotřebitelský úvěr (RPSN) a není-li to možné, jako v daném případě, kdy jde o revolvingový úvěr, kde RPSN nelze stanovit, musí (již) ve smlouvě uvést vedle maximální výše úvěru výši všech plateb s úvěrem souvisejících a rovněž podmínky, za nichž lze tyto platby měnit (shora citované ust. § 5 odst. 2 zák. o spotř. úvěru).
20. Platbou související s úvěrem je nepochybně i úrok z poskytnutého úvěru, jako platba (cena) za úvěrem poskytnuté peněžní prostředky. Výše úroku v úvěrové smlouvě uvedena není (zde je stanovena pouze odchylka od základní úrokové sazby), tato není uvedena ani v úvěrových podmínkách, které obsahují pouze způsob výpočtu úroku (hlava 6, § 10).
21. Je ale z konstrukce výpočtu úroku z úvěru v tomto ustanovení úvěrových podmínek zřejmé, že výše úroku se po dobu trvání právního vztahu založeného úvěrovou smlouvou mění, respektive může měnit („úrok z poskytnutého úvěru ve výši měsíční úrokové sazby *aktuálně platné v okamžiku splátky* úvěru, v níž je obsažena platba úroku. Měsíční úroková sazba je stanovena jako součet základní úrokové sazby a odchylky uvedené na lící straně této listiny. Základní úroková sazba pro účely výpočtu úroků je uvedena v *aktuálním* sazebníku poplatků a odměn“). Jde tedy svojí povahou o tzv. vyhlášovanou úrokovou sazbu, aniž by však bylo zřejmé, za jakých podmínek lze úrokovou sazbu (měsíční i základní) změnit. V úvěrové smlouvě, úvěrových podmínkách, ale ani v sazebníku poplatků a odměn, není stanoveno, kdy a v jakém případě věřitel sazbu změni či změnit může. Změna úrokové sazby není vázána na žádné objektivní okolnosti (např. ČNB vyhlášené sazby, cenu peněz na mezibankovním trhu a pod.), nýbrž je závislá pouze na ničím neomezené vůli věřitele, který může sazbu změnit bez podmínek jednostranným úkonem. Dlužník, který je v daném právním vztahu spotřebitelem, nezná výši úroku z úvěru nejen v době, kdy úvěrovou smlouvu uzavírá, ale dokonce sni v době, kdy úvěr čerpá, neboť ta se podle

ujednání úvěrových podmínek může měnit i v jednotlivých splátkách vyčerpaného úvěru („ve výši měsíční úrokové sazby *aktuálně platné v okamžiku splátky* úvěru, v níž je obsažena platba úroku“), přičemž nejsou ve smlouvě stanoveny podmínky, za nichž se výše úroku mění (lze ji měnit).

22. V daném případě tedy předmětná smlouva nedostojí požadavkům ust. § 5 odst. 2 zák. o spotř. úvěru, pokud neobsahuje podmínky, za kterých lze platby související s úvěrem, konkrétně výši úroku z úvěru, měnit. Bez významu přitom je, že případně úroková sazba zůstala po celou dobu trvání vztahu mezi účastníky neměnná, neboť rozhodným je, zda smlouva o spotřebitelském úvěru obsahovala zákonem o spotřebitelském úvěru vyžadované náležitosti tak, aby byl naplněn účel tohoto zákona a spotřebitel již při uzavírání smlouvy znal náklady (cenu) úvěru. Lze doplnit, že výši úroku z úvěru neobsahuje ani smlouva, ani úvěrové podmínky, přičemž veličina potřebná k výpočtu úroku (základní úroková sazba) byla obsažena v „příručce“, která však nebyla součástí smlouvy ani podmínek a žalobkyně nedisponuje žádným dokladem svědčícím tomu, že by se tato listina vůbec dostala do dispozice žalovaného.
23. Sankcí za nesplnění náležitostí smlouvy o poskytnutí spotřebitelského úvěru, pokud spotřebitel nedostatek náležitostí smlouvy u věřitele uplatní, je podle § 6 zák. spotř. úvěru neplatnost ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr a to, že se úvěr pokládá za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy. Diskontní sazba uveřejněná Českou národní bankou pro období od 1. 8. 2003 činila 1%. Lze proto uzavřít, že smlouva o poskytnutí revolvingového spotřebitelského úvěru uzavřená mezi účastníky trpěla nedostatkem náležitostí podle § 5 odst. 2 zák. o spotř. úvěru, a protože žalovaný tuto skutečnost u žalobkyně podáním z 29. 4. 2013, jež se dostalo do její dispozice, uplatnil, spotřebitelský úvěr byl úročen úrokem ve výši 1%.
24. Již z tvrzení žalobkyně je pak zřejmé, že v případě úročení úvěru 1% žalovaný svůj závazek z úvěrové smlouvy zcela splnil. Podle splátkového kalendáře (čl. 70 spisu) doloženého žalobkyní, o nějž opírala, co se týká konkrétní výše dluhu, svá tvrzení, žalovaný ke dni 12. 2. 2013 na celou jistinu úvěru ve výši 116 500 Kč zaplatil celkem 79 969 Kč a na úrok počítaný ve výši 26,64% celkem 89 706 Kč. Jinak řečeno, na jistinu úvěru ve výši 116 500 Kč a úrok z úvěru ve výši 1% (ročně) žalovaný zaplatil 178 800 Kč. Prostým porovnáním uvedených (žalobkyní tvrzených) částek, aniž by bylo třeba celkový závazek žalovaného přesně vyčíslovat, lze dospět k jednoznačnému závěru, že k uvedenému datu, v době uznání dluhu, ani v době rozhodování soudu, žalovaný žalobkyni z předmětného právního vztahu založeného smlouvou o spotřebitelském úvěru ničeho nedluží. Byla tak vyvrácena zákonná domněnka trvání (existence) dluhu v uznaném rozsahu k okamžiku uznání.
25. Protože žalobkyni právo na zaplacení jakýchkoli peněžních prostředků z úvěrové smlouvy mezi účastníky nesvědčí, odvolací soud napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 písm. a), b) o.s.ř. změnil tak, že žalobu na zaplacení jistiny ve výši 36 530,72 Kč, kapitalizovaného úroku ve výši 32 134,29 Kč a úroku ve výši 26,64% ročně z 36 530,72 Kč od 8. 11. 2004 do zaplacení jako nedůvodnou zamítl.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1, odst. 2 o.s.ř. Žalovaný byl v řízení zcela úspěšný, má proto právo na náhradu svých v řízeních před soudy všech stupňů vynaložených nákladů. Ty v daném případě sestávají z mimosmluvní odměny advokáta, jímž byl žalovaný zastoupen, v rozsahu celkem 10 úkonů právní služby za řízení před soudy všech stupňů (převzetí a příprava zastoupení, sepis písemného vyjádření ve věci ve třech případech – z 26. 1. 2015, 20. 7. 2015 a 28. 11. 2017, písemné vyjádření k odvolání žalobkyně z 21. 1. 2016, sepis dovolání, sepis odvolání proti druhému rozsudku okresního soudu, účast u dvou jednání okresního soudu – 23. 7. 2015 a 14. 12. 2017, účast u jednání odvolacího soudu – 29. 11. 2018) podle § 7 a § 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen AT) ve výši 2 580 Kč za jeden úkon právní služby (z tarifní hodnoty 36 530 Kč), celkem 25 800 Kč, náhrady

hotových výdajů advokáta v paušální výši po 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT, celkem 3 000 Kč, náhrady za promeškaný čas ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny podle § 14 odst. 2 AT za jednání dne 7. 9. 2017, které bylo odročeno bez projednání věci, konkrétně ve výši 1 290 Kč, dále náhrady cestovného za cestu z Jablonce nad Nisou do Liberce a zpět v roce 2015, při celkové vzdálenosti 42 km a spotřebě dle osvědčení 7,1 l benzínu na 100 km, celkem 262 Kč podle vyhlášky č. 328/2014 Sb., za dvě cesty z Jablonce nad Nisou do Liberce a zpět v roce 2017, při téže vzdálenosti a spotřebě dle osvědčení 5,7 l benzínu na 100 km, celkem 468 Kč podle vyhlášky č. 440/2016 Sb., a za jednu cestu z Jablonce nad Nisou do Liberce a zpět v roce 2018, při téže vzdálenosti a spotřebě dle osvědčení 5,7 l benzínu na 100 km, 237 Kč podle vyhlášky č. 463/2017 Sb., celkem za cestovné 967 Kč, a konečně náhrady za zaplacený soudní poplatek za dovolání ve výši 5 000 Kč a za odvolání ve výši 3 434 Kč, celkem 39 491 Kč. Odvolací soud proto uložil v řízení zcela neúspěšné žalobkyni povinnost v zákonné třídní lhůtě podle § 160 odst. 1 o.s.ř. zaplatit plně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů v celkové výši 39 491 Kč, a to podle § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám jeho zástupkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** odvolání přípustné.

Dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, podané u Okresního soudu v Liberci do **dvou měsíců** od doručení tohoto rozsudku, **je vyjma výroku o nákladech řízení přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolatel musí být až na výjimky stanovené § 241 o.s.ř. zastoupen advokátem.

Liberec 29. listopad 2018

Mgr. Ondřej Plšek v. r.
předseda senátu